

(Njena) Aljaska

Andrej Gogoljev

Ajde, recimo, da ostavimo sve i odemo,
recimo, da budem tvoja žena i majka našoj deci
recimo da pristajem, Aljaska, makar je u SAD-u,
recimo da odemo, hop-cup, peške
dovikujući se 'gde li si? gde si?'
Recimo da kažem adio, dasvidanja Filološki, nek' prašina prekrije police
knjige ću na tavan da odnesem
i svoje majce s amblemom faksa daću u krpe
nek' njima brišu s table presveto Puškinovo ime,
sve ću da ostavim, nek' umiru od tuge. Opraću prazne šolje,
I neću da pijem ni s vernom drugomⁱ, ni s mamom, ni sa kim,
Ni lične dokumente neću da ponesem, ni tragove u pesku da ostavim
Traku filma snimljenog
o meni
i mestu gde je mučno i tužnoⁱⁱ
i gde je svaki je moj korak greška
ima da srežem.
Upreži psa, medveda, konja i teraj, ali molim te, polako
da uspem da vidim prozore kako se smanjuju
da uspem rukom ruke drveća da okrznem, blizu
blizu meste gde sam odrastala, gde sam prvu knjigu čitala
gde je spomenik devojci s polomljenim veslom,
s tim štrčećim komadom metala u rukama.

Ceo ću grad da ponesem sa sobom, da spakujem pod sinus srca
kuću svoju, taj suludi haos s dimnjakom, državu, ako opstane,
staru napuštenu letnju baštu i klupu s natpisom 'neznam',
i ne zato, da poželim da se vratim, već da sve to može da živi
u meni, da ne umre, samo da ne umre, i da ga ne rubi vreme,
i da kad se raspadne skelet ovog grada, kad se pretvori u kedu
nacrtam na steni: evo, ovde je bila klackalica, na leto bi nam namestili i skakaonicu,
eto, tu smo letom skakali,
i prisetiću se svega što mogu, sve ću obići,
komšijama ću pričati o lokalnim specifikama tundre i tajge.

Upreži. Ali, pre nego što krenemo,
imam nešto da te zamolim: ostani ovde i daj mi nešto da te pamtim.
Možeš da mi izmisliš šarenu lažu, da mi se uvučeš u bilo koju ikonu,
verovaću ti, primiću te celog, pa tačno da si Kain, Juda,
obećaj mi da nazad nećeš hteti, da se odande nećemo vratiti,
odande, gde uz tihu lupnjavu rade sekire, zveckaju u potocima zlatne čestice,
gde dabrovi valjaju debla niz reku i grade sebi kućiceⁱⁱⁱ,
gde sve, o čemu ja ne mogu ni da pročitam rukama može da se pipne,
gde se mogu čak i u bunar zavući
I iz njega špijunirati Murakamija,
ma kakav Murakami? Ahmatova i Blok – polarna svetlost pred rumena jutra
gde vikendima šeta bog^{iv}, nazdravlja za prošlost s vernom drugom.
Evo tebi, idi živi sve to, a meni nek' ostane kao što je bilo.
Hajde da grlimo pod svetlošću meseca
na klupici s natpisom 'neznam'.

mart 2015.

Sa ruskog prevela: Jovana Georgievski

ⁱ *'Pijmo, dobra verna, drugo,
Mladovanju bednom mom'*
A.S. Puškin 'Zimsko veče', prevod I. Grickat (prim.prev)

ⁱⁱ *'I mučno i tužno, i s kim da se nevolja deli
Kad dušu obuzima seta?...'*
M.J. Ljermontov 'I mučno i tužno...', prevod M. Sibinović (prim.prev)

ⁱⁱⁱ *'Hajdemo. Tamo uz tihu lupnjavu rade sekire, zveckaju u potocima zlatne čestice.
Tamo dabrovi valjaju debla niz reku i grade sebi kućice.'*
A.P. Gogoljev 'Aljaska', prevod J. Georgievski (prim.prev)

^{iv} *'Tamo će poput vodopada od cveća da ožive i Ahmatova i Blok u rumena jutra.
Vikendima tamo šeta Bog. Volećemo se, do nekog sutra.
Tamo sve, o čemu ti ne možeš ni da pročitaš, rukama može da se pipne.
Ali ne, ti navijaš alarm u šest i pravdaš se – imam ispit, bitno je.'*
A.P. Gogoljev 'Aljaska', prevod J. Georgievski (prim.prev)